

Tätt intill dem framsköt hon den stympade kroppen och gjorde en snara af lassons ena ända, som hon starkt drog till om spjutskaftet. Den andra ändan fastgjorde hon vid stammen af guavaträdet, ty hon visste ganska väl att hennes egen styrka blott föga skulle förslå mot ett sådant odjur som kajmanen.

»När allt var färdigt, vägde hon spjutet i handen och kastade det med kroppen och allt i vattnet. Derpå fattade hon om repet med handen och gömde sig bakom buskarne, för att afvakta utgången.

»Hon behöfde icke vänta länge. Reptilen, törstande efter mera blod, såg den lockande munsbiten, och störtande framåt, grep han den med sitt ofantliga gap och krossade den i detsamma. Qvinnan förblef orörlig, afbidande sin tid.

»Kajmaner tugga icke sin föda; deras tänder äro icke skapade dertill. De äro endast gjorda att hugga med, och tungan, hvilken de icke kunna sträcka ut, tjänar endast till att medverka vid sväljningen. Inom få ögonblick hade kroppen försvunnit ned i odjurets rymliga strupe. Då hon såg detta, sprang qvinnan hastigt upp och ryckte våldsamt på repet. Nästa ögonblick underrättade henne ett vildt skrik att hon lyckats i sitt företag. Hullingarne hade fastnat och kajmanen var tillfångatagen!

»Då han kände sig fångslad, dök den ofantliga reptilen till botten, reste sig åter med ett starkt vrål och piskade vattnet till skum, under det blodet rann från hans käkar och näsborrar. Han rusade från ett ställe till ett annat, alltid häftigt tillbakahållen af den starka råhjortshudlasson, som kom trädet att skaka vid hans starka ryckningar. På sådant sätt fortfor han en lång stund; men hans rörelser blefvo mattare och svagare, och till slut låg han orörlig på vattnet. Under hela denna scen satt modren på flodstranden, stundom i djup, tyst förtviflan,